

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně: **AutoESA, a. s., IČO 25627538**
se sídlem K Učilišti 170, 102 00 Praha 10 - Štěrboholy

proti
žalovanému **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021, č. j. KUKHK-36865/DS/2021-3 Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále též „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 1. 9. 2021, č. j. MMHK/152012/2021/OP/Mich, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o silničním provozu*“).

2. Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, stanovená zákonem o silničním provozu, neboť nezjištěný řidič nejpozději dne 10. 4. 2019 v 08:46 hodin zastavil a stál s osobním motorovým vozidlem Hyundai Getz, registrační značky x, na pozemní komunikaci u domu čp. 244/33 v ulici Komenského v Hradci Králové, neřídil se dopravní značkou „IP 12 - Vybrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „E 13 - Vybrazeno pro držitele karet Kom-A 8:00 - 18:00 hod.“, čímž porušil § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobkyně potrestána pokutou ve výši 1 500 Kč a současně jí byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně se domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání.
4. Uvedla, že skutečným vlastníkem a reálným provozovatelem vozidla není ona, ale pan T. S.. V průběhu řízení doložila doručenkou odeslané datové zprávy, která obsahovala žádost o změnu vlastníka vozidla Magistrátu hl. m. Prahy (dále též jen „magistrát“) jakožto registračnímu úřadu, protože vozidlo bylo dne 21. 12. 2016 prodáno, čímž došlo ke změně vlastníka i provozovatele vozidla v pravém slova smyslu, a žalobkyně nemohla žádným způsobem ovlivnit chování řidiče a nového vlastníka.
5. Upřesnila, že je velkým autobazarem, který vykupuje a prodává tisíce motorových vozidel ročně, všechna vykupovaná vozidla registruje na své jméno a po prodeji vozidel nastavila procesy tak, aby v rámci možností dostala svým zákonným povinností. V lednu 2013, kdy byl zaveden správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, byla konfrontována se stavem, kdy nový vlastník vozidla spáchal přestupek již cestou domů. Okamžitě proto nastavila nové postupy a po domluvě s pracovníky magistrátu začala zasílat datovou zprávou žádost o změnu vlastníka v registru vozidel s uvedením nového vlastníka a provozovatele vozidla, z níž se registr vozidel dozví potřebné informace. Avšak k protiprávnímu stavu dochází kvůli pasivitě magistrátu.
6. Namítla, že v daném případě podala žádost o změnu vlastníka v registru silničních vozidel. Nesouhlasí s žalovaným, podle kterého žádost není nikým podepsána. Žádost dle žalobkyně byla podepsána elektronickým podpisem její zaměstnankyně. Vozidlo bylo prodáno ve stejný den, kdy doručila příslušnému registračnímu úřadu žádost o změnu, čímž došlo ke změně vlastníka i provozovatele vozidla v pravém slova smyslu. Žádným způsobem nemohla ovlivnit chování řidiče a nového vlastníka vozidla. Podáním žádosti se magistrát dozvěděl o prodeji vozidla i jménu jeho nového vlastníka, o datu prodeje a o konci desetidenní zákonné lhůty. Dle ní byl magistrát nečinný, když jedenáctý den po prodeji vozidla nezačal správní řízení proti novému majiteli vozidla, který mu byl znám.
7. Vymezila se vůči tvrzení, že jednala neobezřetně, pokud svěřila osud stavu zapsaných údajů v registru vozidel kupujícímu. Uvedla, že kupujícího nezmocnila k provedení přepisu vozidla, nýbrž podala samostatnou relevantní žádost. V této souvislosti

poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 46/2019-65, a ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 254/2016-33, dle kterých se zapsaný provozovatel vozidla může zprostit odpovědnosti za přestupek tím, že podá sám žádost o zápis změn v registru vozidel. Právě proto se nespolehá na kupujícího, ale na aktivní činnost státní správy, které oznámila změnu vlastníka vozidla podáním žádosti o změnu vlastníka. Zákon o silničním provozu podle ní „*přikládá podání žádosti o zápis změny vlastníka liberační důvody, žádost sama tedy má právní váhu.*“ Zákon nestanoví, že je validní pro liberaci úspěšná žádost, nýbrž požaduje podání žádosti a neřeší, zda oběma vlastníky nebo jedním. Pokud podává žádost jedna osoba, plnou moc s ověřeným podpisem dodává druhá. Podle žalobkyně je nepochybné, že podání žádosti datovou zprávou (autorizovaný dokument) s podepsanou plnou mocí pro nového vlastníka je vše, co může jeden ze dvou povinných splnit.

8. Pokud by magistrát nebyl liknavý, nedostala by se do bezvýchodné situace, kdy je jako nevlastník vyzývána k nápravě chyb a porušení zákona novým vlastníkem, aniž by měla jediný právní nástroj, jak nápravu realizovat. Z Listiny základních práv a svobod totiž vyplývá nemožnost zásahu do vlastnického práva.
9. Uvedla, že ji správní orgán „*obvinil z nečinnosti a nevyužití*“ § 8a zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o podmínkách provozu vozidel*“). K tomu poukázala na nespecifikovaný nálezný Ústavního soudu, „*který se zabýval návrhem Krajského soudu v Plzni na zrušení části právě zmínovaného § 8a*“ a podle kterého „*je tento postup jedině možný a ÚS apeluje na státní správu, aby byl akceptován.*“
10. Rovněž poukázala na subsidiaritu postihu provozovatele vozidla a účel zákonné úpravy, podle které má být postižen ten, kdo může reálně ovlivnit chování řidiče. Odkázala na podstatu liberačních důvodů a na rozsudek Krajského soudu v Praze, sp. zn. 46 A 86/2013. Detailně se vyjádřila k právní úpravě týkající se změny zápisu údajů v registru vozidel. Nastavené principy mají postihovat ty, kdo mohou chování řidiče ovlivnit, nikoliv prodejce vozidel, který oznámil nového vlastníka. Vymezila se vůči změně zákona i pojetí pojmu provozovatel vozidla, k nimž došlo roku 2015. Judikatura Nejvyššího správního soudu podle ní dosud pracovala s původním pojetím tohoto pojmu. Ustanovení § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu vozidel, v současném znění odporuje čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy s ohledem na rozporný význam pojmu provozovatel, a je i v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť zákonná omezení a trestání jsou zneužívána k jiným účelům, než pro která byla stanovena.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
12. Uvedl, že správní orgán prvního stupně se pokusil kontaktovat T. S. na všech adresách, které šetřením zjistil. Rovněž se snažil pana Serbouska kontaktovat telefonicky, ale vždy bezúspěšně.

13. Dále sdělil, že žalobkyně předložila správnímu orgánu prvního stupně kupní smlouvu na vozidlo x a žádost o změnu vlastníka, kterou zaslala dne 21. 12. 2016 na magistrát. Zde si správní orgán prvního stupně ověřil, zda žádost o změnu vlastníka byla doručena a zda byly doloženy potřebné náležitosti k převodu. Na tento dotaz bylo magistrátem sděleno, že žádost o zápis změny a plnou moc k zastupování obdržel dne 21. 12. 2016, ale vzhledem ke skutečnosti, že nebyly splněny zákonné podmínky k provedení uvedené evidenční změny, byla žádost pro jejich úřad bezpředmětná. Plná moc nebyla panem S. podepsána.
14. K odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt žalovaný uvedl, že pojem provozovatele vozidla je v § 2 písm. b) zákona o silničním provozu a § 2 odst. 15 zákona o podmínkách provozu vozidel vymezen na základě evidenčního principu. Postavení provozovatele vozidla a jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jsou spojeny se zápisem vlastníka nebo jiné osoby v registru silničních vozidel jako provozovatele vozidla, nikoliv s pouhým vlastnictvím vozidla jako takovým. Je tedy nerozhodné, kdo je vlastníkem vozidla ve smyslu předpisů soukromého práva, podstatné je, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v registru silničních vozidel. Dle karty vozidla obsažené ve správním spise je provozovatelem vozidla žalobkyně. Je tedy nepochybné, že žalobkyně je zodpovědná za to, aby s tímto vozidlem nebyla porušována pravidla silničního provozu, a to bez ohledu na skutečnost, zda toto vozidlo bylo již prodáno. Jedinou možností, jak se této odpovědnosti může provozovatel vozidla zprostit (mimo označení řidiče), je liberace ve smyslu ust. § 125f odst. 5 písm. a) a b) zákona o silničním provozu. Aplikace písm. a) uvedeného ustanovení nepřipadá v úvahu, neboť se v tomto případě nejedná o odcizení vozidla ani tabulky s přidělenou registrační značkou. U písm. b) se jedná o podání žádosti o zápis změny provozovatele vozidla. Žalovaný uvedl, že sice byla předložena žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla, ale ani na jedné straně nebyla žádost nikým podepsána.
15. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně učinil všechny nezbytné kroky potřebné ke zjištění skutečného pachatele, nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
16. Přestupek provozovatele vozidla vymezený v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu lze chápat jako subsidiární delikt. V případě, kdy není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Primárně tedy za spáchaný přestupek odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost provozovatel vozidla.
17. Dle názoru žalovaného byl ve správním řízení bez pochybností zjištěn provozovatel vozidla, a to výpisem karty vozidla. Provozovatel vozidla má dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu povinnost zajistit, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
18. Na závěr žalovaný podotkl, že ve věci přestupku dle ust. § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel bylo žalovanému sděleno, že pan T. S. byl za přestupek dle § 83 odst. 1 písm. b) zákona o podmínkách provozu vozidel - nepřevedení vozidla,

potrestán správním orgánem prvního stupně, a to příkazem ze dne 07. 8. 2019, pod sp. zn. P/2110/2019/OP/Čiž.

19. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozsah soudního přezkumu byl vymezen žalobními námitkami (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a při přezkumu dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

21. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že dne 21. 5. 2019 obdržel správní orgán prvního stupně od Městské policie statutárního města Hradec Králové oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Dne 10. 4. 2019 v 8:46 hod. bylo zjištěno neoprávněné stání motorového vozidla zn. Hyundai, registrační značky x, v ulici Komenského č. p. 244/33 v Hradci Králové, na vyhrazeném parkovišti bez platné parkovací karty (dopravní značka č. IP 12: P Réservé s dodatkovou tabulkou: Vyhrazeno pro držitele karet „Kom-A 8:00-18:00 hod.“), čímž se jeho řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Vozidlo bylo zajištěno proti odjezdu a pro nepřítomného řidiče byla vyslána výzva. Řidič se na služebnu městské policie k dořešení přestupku nedostavil a vozidlo bylo odtaheno.
22. Dne 7. 6. 2019 správní orgán prvního stupně vyzval žalobkyni k zaplacení částky 300 Kč, neboť byla zapsána v centrálním registru vozidel jako provozovatel předmětného motorového vozidla, jehož blíže neustanovený řidič se dopustil shora popsaného jednání (ve výzvě bylo právně kvalifikováno). Současně žalobkyni vyzval k označení řidiče, který v daném čase skutečně řídil jí provozované vozidlo.
23. Žalobkyně zareagovala na výzvu okamžitým sdělením, že dne 21. 12. 2016 prodala předmětné vozidlo panu S. a v době spáchání přestupku nebyla vlastníkem ani provozovatelem vozidla. Ke sdělení přiložila kopie kupní smlouvy ze dne 21. 12. 2016, příslušné faktury a příjmového pokladního dokladu o zaplacení kupní ceny, kopie listiny s informacemi k registraci vozidla, protokolu o předání vozidla, protokolu o stavu vozidla ze dne 21. 12. 2016, smlouvy o komplexním pojištění vozidla ze dne 21. 12. 2016, vše vystavené na kupujícího, pana T. S.. Listiny obsahovaly rodné číslo, telefonní spojení a adresu kupujícího. Doložila i kopii občanského průkazu kupujícího.
24. V kupní smlouvě, na jejímž základě žalobkyně jako prodávající převedla vlastnické právo k předmětnému vozidlu na pana T. S. jako kupujícího, si smluvní strany ujednaly, že změnu údajů o vlastníkově a provozovateli vozidla v registru vozidel zajistí na své náklady kupující, tj. pan Serbousek, který zastoupí žalobkyni v řízení o zápisu na základě uděleného zmocnění. Žalobkyně se zavázala poskytnout panu S. při provádění změny v registru vozidel nezbytnou součinnost, zejména poskytnout mu pro tyto účely plnou moc s úředně ověřeným podpisem a pan S. se zavázal předložit dokumenty potřebné k

provedení změny v registru vozidel. Pro případ, že by pan S. nepodal žádost o zápis změn v registru vozidel řádně a včas ve lhůtě stanovené zákonem, byla žalobkyně oprávněna odstoupit od kupní smlouvy marným uplynutím zákonné lhůty k podání žádosti a požadovat zaplacení smluvní pokuty ve výši 5 000 Kč i náhradu způsobené škody v plné výši, včetně náhrady marně vynaložených nákladů a pokut i jiných sankcí, které by jí byly uděleny z důvodu neprovedení změny v registru vozidel v zákonem stanovených lhůtách. V listině nazvané „*Informace k registraci vozidla*” žalobkyně objasnila panu S. nutný postup k zápisu změny v registru vozidel a informovala jej o zákonné lhůtě 10 dní k provedení změny i o možnosti zakoupení služby dodatečné registrace, kdy změnu v registru vozidel zajišťuje sama žalobkyně. Z této listiny je rovněž patrné, že si klienti žalobkyně mohou sjednat, že změny údajů o vlastníku i provozovateli vozidla v registru silničních vozidel zajistí žalobkyně jako prodávající. V projednávaném případě to ujednáno nebylo.

25. Předmětné vozidlo převzal pan S. od žalobkyně dne 21. 12. 2016.
26. K zápisu změny v registru vozidel na nového vlastníka a provozovatele T. S. nedošlo, v centrálním registru vozidel byla nadále jako vlastník a provozovatel předmětného vozidla evidována žalobkyně.
27. Správní orgán prvního stupně předvolal pana T. S. k podání vysvětlení a předvolání zaslal na adresu, která byla uvedena v dokumentech, jež mu poskytla žalobkyně. Předvolání bylo doručeno do datové schránky adresáta fikcí dne 23. 8. 2019 (10. dnem po dodání písemnosti do datové schránky).
28. Dne 23. 9. 2019 správní orgán prvního stupně věc odložil usnesením dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky”), s tím, že pan T. S. se k jednání nedostavil ani se z něj neomluvil a nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení.
29. Téhož dne správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení, podle něhož se žalobkyně jako provozovatel vozidla dopustila shora popsáním jednáním přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobkyně podala proti příkazu včasný odpor. Poukázala na skutečnost, že předmětné vozidlo prodala, magistrátu označila nového vlastníka a splňuje liberační podmínky, když u příslušného správního úřadu podala žádost o změnu vlastníka. Zároveň zaslala prvostupňovému správnímu orgánu kopii listiny „*Žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla*” ze dne 21. 12. 2016, kterou jako dosavadní vlastník a provozovatel předmětného vozidla požádala o provedení změny vlastníka a provozovatele vozidla v registru vozidel na pana T. S.. Žádost byla podepsána žalobkyní a obsahovala osobní údaje nového vlastníka, jehož podpis na žádosti chyběl. Dále doložila kopii plné moci udělené panu S. dne 21. 12. 2016, kterou jej zmocnila k „*jednáním před magistrátem nebo městským úřadem, odd. registrace vozidel, k přihlášení a odhlášení vozidla do registru vozidel, a dále k veškerým změnám v technickém průkaze*” s tím, že může zmocnit třetí osobu. Prvostupňovému správnímu orgánu doložila i doklad o doručení datové zprávy magistrátu dne 21. 12. 2016.
30. Po podání odporu správní orgán prvního stupně pokračoval v řízení. U magistrátu ověřil, že žalobkyně podala dne 21. 12. 2016 žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele předmětného vozidla spolu s plnou mocí k zastupování. Magistrát doplnil,

že vzhledem k nesplnění zákonných podmínek k provedení uvedené evidenční změny tuto žádost považoval za bezpředmětnou (odkázal na společnou žádost původního a nového vlastníka doplněnou taxativně vyjmenovanými přílohami dle § 8 zákona o podmínkách provozu vozidel).

31. Následně si správní orgán prvního stupně opatřil údaje o pojištění předmětného vozidla, z nichž vyplynulo, že vozidlo bylo pojištěno od 21. 12. 2016 do 21. 7. 2017 panem T. S. jako jeho vlastníkem a provozovatelem (pojištění zaniklo pro neplacení pojistného). Poté opětovně předvolal pana T. S. k podání vysvětlení, přičemž předvolání zaslal do jeho datové schránky. Předvolání bylo doručeno opět fikcí (dne 15. 3. 2020) a jmenovaný se bez omluvy k jednání nedostavil.
32. Dále správní orgán prvního stupně zjistil, že předmětné odtahované vozidlo si nikdo nevyzvedl, pan T. S. má trvalé bydliště evidované na ohlašovně Městského úřadu Třebachovice pod Orebem, kde má zřízenou datovou schránku, písemnosti si zde nepřebírá a není znám ani strážníkům Městské policie Třebachovice pod Orebem, kteří se marně dotazovali na jeho kontaktní adresu na matrice Městského úřadu v Třebachovicích pod Orebem. Následně prvostupňový správní orgán opětovně zaslal panu S. předvolání k podání vysvětlení do jeho datové schránky (doručeno fikcí dne 28. 5. 2020) a jelikož se pan S. opět bez omluvy na předvolání nedostavil, uložil mu pořádkovou pokutu ve výši 1 000 Kč (doručeno fikcí do jeho datové schránky dne 20. 6. 2020). Následně správní orgán prvního stupně zaslal panu S. předvolání k podání vysvětlení opětovně do jeho datové schránky (doručeno fikcí dne 21. 6. 2020).
33. Správní orgán prvního stupně poté provedl dokazování mimo ústní jednání dne 17. 8. 2020. O dokazování a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí vyrozuměl žalobkyni. Dne 17. 8. 2020 vydal prvostupňové rozhodnutí č. j. MMHK/149762/2020/OP/Mich (dále též „*první prvostupňové rozhodnutí*“), kterým žalobkyni jako provozovatele předmětného vozidla uznal vinnou ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měla dopustit jednáním popsáním shora. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž odkázala na podání žádosti o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, na liberační důvody a na nemožnost ovlivnit nakládání s vozidlem po jeho prodeji.
34. Dne 3. 11. 2020 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. KUKHK-31465/DS/2020-3 Er (dále též „*první druhostupňové rozhodnutí*“), jímž zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil první prvostupňové rozhodnutí.
35. První druhostupňové rozhodnutí žalobkyně napadla správní žalobou. Zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 31. 3. 2021, č. j. 32 A 6/2020-50, tak, že první druhostupňové rozhodnutí zrušil. Důvody pro zrušení zdejší soud shledal v tom, že správní orgán prvního stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, tj. nevyvinul veškeré úsilí, které po něm bylo možné v daném případě požadovat, aby zjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti novému vlastníku vozidla, ačkoliv obdržel od žalobkyně kontaktní údaje, kopii občanského průkazu i jeho telefonní číslo. Namísto toho se omezil pouze na pokusy o jeho předvolání, které mu zasílal do datové schránky, o níž věděl, že zde si pan S. poštu nepřebírá.
36. Dne 29. 4. 2021 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. KUKHK-37285/DS/2020/Kj, kterým na základě závěrů zdejšího soudu zrušil první prvostupňové rozhodnutí.

37. Následně si správní orgán prvního stupně opatřil údaje z veřejné části živnostenského rejstříku, ze kterých plyne, že T. S. má živnost s adresou X, a to od 13. 10. 2014, a že je od 16. 4. 2019 statutárním orgánem společnosti Mettyp s.r.o. se sídlem Bělehradská 858/23, 120 00 Praha. Dále správní orgán prvního stupně opatřil údaje výpisem z evidence České kanceláře pojistitelů. Z nich vyplynulo, že jmenovaný měl od 14. 2. 2007 do 13. 2. 2009 pojištěno na svoji osobu vozidlo zn. Citroen Berlingo, RZ xx, přičemž jako svou adresu uvedl X.
38. Poté správní orgán prvního stupně předvolal pana T. S. k podání vysvětlení, přičemž předvolání zaslal do jeho datové schránky, na adresu trvalého bydliště, na adresu X a na adresu spol. Mettyp s.r.o. Písemnost nebyla převzata v datové schránce, ani na uvedených adresách. Dále správní orgán prvního stupně zaslal Okresní správě sociálního zabezpečení žádost o sdělení, zda jí není známa adresa pobytu či adresa pro doručování jmenovaného. Okresní správa sociálního zabezpečení v Hradci Králové dne 28. 6. 2021 sdělila správnímu orgánu prvního stupně mj. další korespondenční adresu pana S., a to X. Na tuto adresu tedy správní orgán prvního stupně zaslal panu S. předvolání k podání vysvětlení. Ani tato písemnost nebyla převzata.
39. Dále se správní orgán prvního stupně pokusil pana S. kontaktovat na telefonním čísle, které je uvedeno na faktuře, která se nachází na č. l. 15 správního spisu. Pokusy byly neúspěšné, vždy se ozvalo hlášení „nemůžeme přijmout hovor, lze poslat SMS“. Dále správní orgán prvního stupně dne 2. 8. 2021 ke své žádosti obdržel sdělení Ministerstva vnitra, že datová schránka pana S. je plně funkční a dosud nebyla znepřístupněna.
40. Dne 1. 9. 2021 správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí č. j. MMHK/152012/2021/OP/Mich, kterým žalobkyni jako provozovatele předmětného vozidla uznal vinnou ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se měla dopustit jednáním popsáním shora. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž odkázala na podání žádosti o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel, na liberační důvody a na nemožnost ovlivnit nakládání s vozidlem po jeho prodeji.
41. Dne 15. 11. 2021 žalovaný vydal napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí ze dne 1. 9. 2021, č. j. MMHK/152012/2021/OP/Mich.

B. Právní závěry

42. Žalovaný ve věci rozhodoval poté, co zdejší soud rozsudkem ze dne 31. 3. 2021, č. j. 32 A 6/2020-50 první druhostupňové rozhodnutí zrušil z důvodu, že správní orgán prvního stupně postupoval v řízení v rozporu s podmínkami § 125f zákona o silničním provozu, neboť neučinil nezbytné kroky ke zjištění osoby přestupce a věc předčasně odložil v rozporu s § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky. Nebyly tedy splněny podmínky pro zahájení a vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Ve zrušujícím rozsudku zdejší soud vyslovil závazný právní názor, že správní orgán prvního stupně měl přistoupit k dalším smysluplným krokům, jež by mu umožnily zjistit skutečného pachatele přestupku, nikoli se omezit na opakované obsílky nového vlastníka vozidla na adresu, o níž věděl, že si zde poštu stejně fakticky nepřebírá.
43. Krajský soud z obsahu spisu zjistil, že po zrušení prvního druhostupňového rozhodnutí zdejším soudem žalovaný vydal rozhodnutí, kterým zrušil první prvostupňové

rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně se řídil závazným právním názorem zdejšího soudu a vyvinul nezbytné úsilí, aby zjistil, kdo je skutečným pachatelem přestupku. Opatřil si údaje z veřejné části živnostenského rejstříku a výpisem z evidence České kanceláře pojistitelů. Dále předvolal pana T. S. k podání vysvětlení, přičemž předvolání zaslal do jeho datové schránky a na další čtyři zjištěné adresy, na kterých by mohl být k zastížení. Kontaktovat pana S. se mu však nepodařilo. Neúspěšný byl správní orgán prvního stupně i při pokusu kontaktovat pana S. telefonicky. Lze tedy konstatovat, že správní orgán prvního stupně učinil takové smysluplné úkony reálně směřující ke zjištění pachatele přestupku, resp. kontaktování označeného řidiče, které po něm bylo možné požadovat.

44. Ve světle ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu [podle kterého obecní úřad obce s rozšířenou působností předmětný přestupek projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno] se krajský soud nemohl ztotožnit s žalobní námitkou týkající se subsidiarity postihu provozovatele vozidla vůči postihu řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgán prvního stupně na postih skutečného viníka nerezignoval.
45. Je vhodné připomenout, že přestupek provozovatele vozidla vymezený v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je subsidiárním deliktem. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45 *„až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (...). Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit jen na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů.“*
46. Žalobkyně nejprve namítala, že skutečným vlastníkem a reálným provozovatelem vozidla není ona, ale pan T. S., kterému ho prodala dne 21. 12. 2016. Pan S. nesplnil svou povinnost vyplývající z kupní smlouvy, že změnu údajů o vlastníkově a provozovateli vozidla v registru vozidel zajistí na své náklady. Přesto žalobkyně v daném případě podala žádost o změnu vlastníka v registru silničních vozidel. Žalobkyně tedy dle svého názoru za vytýkaný přestupek neodpovídá, neboť k tomuto dni byla sice zapsána v registru vozidel jako provozovatel vozidla, avšak skutečným provozovatelem a vlastníkem byla jiná osoba, jejíž osobní údaje oznámila magistrátu. Další způsob nakládání s vozidlem tak nemohla ovlivnit.
47. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Provozovatelem vozidla se přitom podle § 2 písm. b) téhož zákona rozumí vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu. Tímto zvláštním předpisem je zákon o podmínkách provozu vozidel, který v § 2 odst. 15 stanoví, že provozovatelem silničního

vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.

48. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel je registrem silničních vozidel informační systém veřejné správy, v němž se evidují silniční vozidla, vlastníci a provozovatelé těchto vozidel. Podle § 4 odst. 2 písm. a) téhož zákona se v registru silničních vozidel uvádí u silničního vozidla údaje o vlastníkovi a provozovateli, není-li totožný s vlastníkem.
49. Definice provozovatele vozidla dle zákona o silničním provozu a zákona o podmínkách provozu vozidel vychází z novely provedené zákonem č. 239/2013 Sb., jejíž důvodová zpráva uvádí, že *„provozovatel se (...) důsledně vymezuje jako osoba zapsaná jako provozovatel v registru silničních vozidel, a není-li taková osoba v registru zapsána, je provozovatelem vlastník. Pro určení provozovatele (na rozdíl od vlastníka) má tedy zápis do registru konstitutivní charakter.“*
50. Ke změně definice provozovatele v § 2 písm. b) zákona o silničním provozu důvodová zpráva uvedené novely uvádí, že *„záměrem změny definice provozovatele vozidla je, aby za provozovatele vozidla ve smyslu zákona o silničním provozu byl považován subjekt zapsaný jako provozovatel vozidla v registru silničních vozidel, a není-li takový subjekt, pak se provozovatelem vozidla rozumí vlastník silničního vozidla.“*
51. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45, k této právní úpravě konstatoval, že oproti předchozí zákonné úpravě, kdy bylo rozhodující, kdo skutečně provozuje vozidlo jako své vlastní, je nyní faktický stav zcela nerozhodný, nově je naopak východiskem stav evidovaný.
52. Skutečnost, z jakého důvodu je v registru vozidel i po převodu vlastnického práva nadále zapsán původní vlastník, je zcela nerozhodná pro posouzení jeho objektivní odpovědnosti za správní delikt (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 46/2019-65).
53. Je zcela evidentní, a poukázaly na to i správní orgány obou stupňů, že v době, kdy došlo ke spáchání přestupku, ať již byl faktickým přestupcem kdokoli, byla jako provozovatel vozidla zapsána právě žalobkyně. Z uvedeného vyplývá, že platná a účinná právní úprava nesvědčí názoru žalobkyně, že ke změně skutečného vlastníka i provozovatele vozidla došlo již prodejem vozidla a odesláním žádosti o provedení příslušné změny údajů do registru silničních vozidel. K převodu vlastnického práva k vozidlu sice došlo dne 21. 12. 2016 na základě uzavřené kupní smlouvy, avšak ve vztahu k deliktní odpovědnosti provozovatele vozidla kladou shora citované normy veřejného práva spolu s recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu důraz na evidenční princip. Z hlediska definice provozovatele vozidla v zákoně o silničním provozu i v zákoně o podmínkách provozu vozidel musí dojít k zápisu změny provozovatele silničního vozidla v registru silničních vozidel.
54. Pokud žalobkyně nesouhlasí s výše uvedenou novelizací a pojetím pojmu provozovatele vozidla, není to z hlediska přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní. Právní úprava, která určuje objektivní odpovědnost provozovatele vozidla je platná a účinná. Přestože v daném případě se právě tato koncepce může zdát žalobkyni nespravedlivá a tvrdá, jde o platnou a účinnou právní úpravu, kterou je třeba respektovat. Příhodné je na tomto místě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.

7. 2019, č. j. 1 As 318/2018-41, který uvedl: „Jakkoli Nejvyšší správní soud rozumí tomu, že se v podmínkách projednávané věci stěžovatelce může jevit posouzení jejího případu subjektivně nespravedlivým, je nutno mít na paměti, že o svá práva je nezbytné dbát (v duchu římské zásady *vigilantibus iura scripta sunt* aneb zákony jsou psány pro bdělé). Jednání stěžovatelky, která k provedení přepisu vozidla v registru silničních vozidel zplnomocnila kupujícího, lze tak označit přinejmenším za velice nebezpečné.“ V již citovaném rozsudku pod č. j. 1 As 222/207-45, Nejvyšší správní soud k této problematice uvedl: „Cílem zakotvení objektivní odpovědnosti provozovatelů vozidel v právním řádu bylo zajistit účinnou bezpečnost silničního provozu, aniž by část protiprávního jednání řidičů zůstala nepotrestána, a také aby trestání takových přestupků nepřineslo nepřijatelnou zátěž pro příslušné správní orgány. Součástí objektivní delikt ní odpovědnosti provozovatele je i zformalizované určení osoby delikt ně odpovědné, jejíž vztah k protiprávnímu jednání řidiče je oslaben, jakkoli lze presumovat, že ve většině případů je osoba řidiče-přestupce identická s osobou provozovatele. Účelu předcházející změny zákona o silničním provozu, která zakotvila objektivní delikt ní odpovědnost provozovatele vozidla, proto odpovídá takový výklad pojmu provozovatele, dle kterého je rozhodujícím evidovaný stav v registru vozidel. Zároveň tento výklad odpovídá smyslu registru silničních vozidel, neboť evidence vozidel a jejich provozovatelů není bezúčelná. Existence evidence silničních vozidel a jejich provozovatelů je dána nebezpečnou povahou provozu vozidel, jejichž výrobní konstrukce je způsobilá zapříčinit újmu na zdraví nebo na majetku ostatních účastníků silničního provozu. Vysoká mobilita vozidel tak vyžaduje zajištění relevantního zdroje informací o provozovateli vozidla nejen pro orgány veřejné správy, ale i pro ostatní účastníky provozu. Je tak dán veřejný zájem, aby evidovaný stav v registru silničních vozidel odpovídal stavu skutečnému.“
55. Podmínkami úpravy objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla se v minulosti zabýval i Ústavní soud, přičemž neshledal její protiústavnost. V plenárním nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, Ústavní soud uvedl: „Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. To, že zákonná úprava předpokládá možnost provozovatele vozidla ovlivnit osobu jeho řidiče, je patrné i z § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení vylučuje jeho odpovědnost za správní delikt v případech odcizení vozidla nebo změny vlastníka, jestliže bylo zažádáno o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel“ (odst. 75 nálezu). Rovněž zdůraznil, že „důvod, pro který zákonodárce přistoupil ke stanovení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla nad rámec již existující úpravy přestupků podle zákona o silničním provozu, spočívá ve snaze odstranit stav, kdy některé z těchto přestupků nebylo možné ve velkém počtu případů postihovat. Bylo sice spolehlivě prokázáno, že se přestupek stal, chyběly však účinné prostředky ke zjištění osoby řidiče, který se ho měl dopustit. Automatizované technické prostředky často nezaznamenaly pachatele, nebo jej nezaznamenaly natolik ostře, aby jej bylo možno ztotožnit s konkrétní osobou. V případě neoprávněného zastavení nebo stání pak bránila identifikaci řidiče jeho nepřítomnost. Jiné možnosti zjištění osoby řidiče byly zpravidla velmi omezené. Přehled o tom, kdo vozidlo užíval, by nicméně vždy měl mít jeho provozovatel“ (odst. 79 nálezu).
56. Dále se krajský soud blíže zaměřil na liberační důvod, který je stěžejní námitkou žaloby. Dle žalobkyně správní orgány ignorovaly její žádost o zápis změny vlastníka v registru silničních vozidel, kterou k magistrátu podala po prodeji vozidla. Nesouhlasila

s žalovaným, podle něhož plná moc nebyla zmocněncem podepsána, neboť měla postačovat samotná žádost.

57. Podle § 125f odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu platí, že provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 (viz výše) neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
58. Podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o podmínkách provozu vozidel platí, že v případě převodu vlastnického práva provádí zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel obecní úřad obce s rozšířenou působností na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka silničního vozidla a nového provozovatele silničního vozidla, není-li totožný s dosavadním nebo novým vlastníkem. Dle odstavce druhého téhož ustanovení se žádost podává do 10 pracovních dnů ode dne převodu vlastnického práva k silničnímu vozidlu. Podle odstavce třetího uvedeného ustanovení žádost podaná v listinné podobě musí být opatřena úředně ověřenými podpisy žadatelů; to neplatí, pokud obecní úřad obce s rozšířenou působností při podání žádosti ověří totožnost žadatele nebo je žadatel zastoupen na základě plné moci. Písemná plná moc musí být opatřena úředně ověřeným podpisem zmocnitele nebo podepsána zmocnitelem způsobem, se kterým zvláštní právní předpis spojuje při právním jednání vůči státu v souvislosti s výkonem jeho působnosti účinky vlastnoručního podpisu (odst. 6 téhož ustanovení). Z uvedeného tedy vyplývá, že příslušná žádost musí být podána společně dosavadním i novým vlastníkem vozidla s úředně ověřenými podpisy žadatelů, za ověření totožnosti žadatele přímo obecním úřadem obce s rozšířenou působností, anebo při zastoupení žadatele na základě plné moci splňující zákonem stanovené požadavky.
59. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že pokud jde o prodej předmětného vozidla, tak smluvní strany (žalobkyně jako prodávající na jedné straně a pan S. jako kupující na straně druhé) si ujednaly, že změnu údajů o vlastníkově a provozovateli vozidla v registru vozidel zajistí na své náklady kupující. Žalobkyně se za tímto účelem zavázala zmocnit kupujícího ke svému zastupování v řízení o zápisu, což se také stalo. Žalobkyně tedy spoléhala na kupujícího, že zajistí změnu údajů o vlastníku a provozovateli vozidla v registru silničních vozidel a podá příslušnou žádost. K takové situaci se vyjádřil Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci v rozsudku ze dne 27. 8. 2018, č. j. 59 A 82/2017-51: *„Pokud k provedení „odhlášení“ vozidla žalobkyně zmocnila kupujícího, svěřila mu dobrovolně další osud stavu v registru vozidel zapsaných údajů, včetně údaje o vlastníkově (provozovateli) předmětného vozidla. Jednání žalobkyně lze tedy označit minimálně za velice neobezřetné.“* S žalobkyní tedy nelze souhlasit, pokud tvrdí, že podala samostatnou relevantní žádost a že se nespolehala na kupujícího. Žalobkyně zmocnila kupujícího k provedení změny v registru vozidel, ačkoli v žalobě tvrdila opak.
60. Žalobkyně se mohla domáhat nápravy souladu evidovaného stavu v registru silničních vozidel se stavem skutečným, a to na základě § 8a zákona o podmínkách provozu vozidel. Takového řešení jako přiměřené schvaluje i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 9. 11. 2021, Pl. ÚS 114/20. Ostatně i žalobkyně tvrdí, že její žádost ze dne 21. 12. 2016 byla právě žádostí dle § 8a zákona o podmínkách provozu vozidel. Podle tohoto ustanovení v případě změny vlastníka silničního vozidla na základě převodu vlastnického práva, kdy nový vlastník neposkytne potřebnou součinnost pro podání společné žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel v zákonné lhůtě 10 pracovních dnů, bude zápis změny proveden rovněž na žádost dosavadního vlastníka.

61. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení taková žádost podaná v listinné podobě musí být opatřena úředně ověřenými podpisy žadatelů; to neplatí, pokud obecní úřad obce s rozšířenou působností při podání žádosti ověří totožnost žadatele nebo je žadatel zastoupen na základě plné moci. Písemná plná moc musí být opatřena úředně ověřeným podpisem zmocnitele nebo podepsána zmocnitelem způsobem, se kterým zvláštní právní předpis spojuje při právním jednání vůči státu v souvislosti s výkonem jeho působnosti účinky vlastnoručního podpisu (srov. § 8a odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel ve spojení s § 8 odst. 3 a 6 téhož zákona). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 As 346/2019-28, ještě dodal, že „*k žádosti o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel podle § 8a odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, je nutné doložit také protokol o evidenční kontrole silničního vozidla, který není starší než 30 dní, a zelenou kartu vydanou podle zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, není-li silniční vozidlo vyřazeno z provozu [§ 8 odst. 4 písm. a) body 2 a 3 zákona č. 56/2001 Sb.]*.“ Ze spisového materiálu soud zjistil, že žádost žalobkyně ze dne 21. 12. 2016 adresovaná magistrátu neobsahovala uvedené přílohy. Navíc byla podána ihned po uzavření kupní smlouvy, nikoliv po uplynutí 10 dnů, kdy by pan S. nesplnil svou smluvní povinnost podat žádost podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o provozu vozidel. Nelze ji tedy považovat za žádost v režimu § 8a odst. 1 zákona o podmínkách provozu vozidel, ale jako neúplnou žádost podle § 8 odst. 1 písm. a) téhož zákona, tedy jako společnou žádost dosavadního a nového vlastníka silničního vozidla o zápis změny vlastníka silničního vozidla v registru silničních vozidel. Ostatně magistrát se jí nezabýval a považoval ji za bezpředmětnou, jelikož žádost nesplnila zákonné podmínky k provedení evidenční změny.
62. Žalobkyně odkazovala na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2021, Pl. ÚS 114/20, který v odst. 40 uvedl, že „*nedojde-li po převodu vlastnického práva k zápisu změny vlastníka, dosavadní vlastník se vystavuje objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla (kterým je zásadně jeho vlastník) za porušení povinnosti řidiče podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů [více k tomu viz nálezy ze dne 16. 5. 2018 sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (N 95/89 Sb. NU 409; 116/2018 Sb.)]*. Na obdobné situace však zákon č. 361/2000 Sb. pamatuje; ustanovení § 125f odst. 6 písm. b) téhož zákona vylučuje uvedenou odpovědnost dosavadního vlastníka (provozovatele), podal-li v době před porušením povinnosti řidiče žádost o zápis změny provozovatele vozidla. Uvedený liberační důvod přitom není vázán na úspěšné ukončení řízení o zápis změny, čemuž může napadené ustanovení bránit, nýbrž toliko na podání žádosti. Má-li proto žadatel možnost zprostit se uvedené odpovědnosti, nemožnost úspěchu v řízení o žádosti o zápis změny vlastníka v tomto směru nemá na jeho právní postavení vliv [samozřejmě za situace, kdy orgány veřejné moci vyloží § 125f odst. 6 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. tak, že zahrnuje i žádost o zápis změny vlastníka podle § 8a zákona č. 56/2001 Sb.]“. Ústavní soud tedy shrnul, že v případě, že nedojde ke změně evidence vlastníka v registru vozidel, může se dosavadní vlastník objektivní odpovědnosti za přestupek liberovat, a to podáním žádosti dle § 8a zákona o podmínkách provozu vozidel. Tu však žalobkyně nepodala. Uvedený nálezy Ústavního soudu tedy na tuto věc ve prospěch žalobkyně aplikovat nelze.
63. Po přezkumu napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud stejně jako správní orgán prvního stupně učinil závěr, že žalobkyně spáchala přestupek dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustila tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona

o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Této objektivní odpovědnosti se mohla zprostit podáním žádosti dle § 8a zákona o podmínkách provozu vozidel, kterou však nevyužila.

64. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

V. Náklady řízení

65. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. dubna 2022

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně